

Ανακοίνωση της Συσπείρωσης Πανεπιστημιακών για την οικονομική πολιτική της κυβέρνησης

Η αγωνία της κυβέρνησης για την εφαρμογή του νέου νόμου -πλαίσιο για τα ΑΕΙ πηγάζει από την πιεστική ανάγκη της να εγκλωβίσει το πανεπιστημιακό κίνημα στα δεσμά ενός αυταρχικού θεσμικού πλαισίου και να το απομονώσει, συκοφαντώντας το, από τον ευρύτερο κοινωνικό αναβρασμό. Μόνο ένα υποταγμένο πανεπιστήμιο είναι συμβατό με συνθήκες που γίνονται συνάμα εκρηκτικές από κοινωνική άποψη και ασφυκτικές από την οικονομική. Η υλοποίηση αυτού του στόχου αποκτά καίρια πολιτική σημασία, ιδιαίτερα γιατί το πανεπιστήμιο θα μπορούσε να λειτουργήσει ως καίριος καταλύτης στις διεργασίες των κοινωνικών κινητοποιήσεων.

Το πανεπιστημιακό κίνημα πρέπει να προσανατολιστεί έτσι ώστε να εξουδετερώσει την κυβερνητική στρατηγική. Αυτό σημαίνει ότι η πάλη για την μη εφαρμογή του νόμου-πλαίσιο πρέπει να συντονιστεί άμεσα και να ενταχθεί οργανικά στην πάλη κατά του μνημονίου, του μεσοπρόθεσμου και της στάσης πληρωμών σε βάρος των μισθών και των συντάξεων προς την οποία στρέφεται, αναζητώντας καταφύγιο, η κυβερνητική πολιτική. Το πλαίσιο για μια τέτοια ευρεία κοινωνική συμπάραταξη το προσφέρει η ίδια η κυβερνητική πρακτική:

α) Το διοικητικό προσωπικό των ΑΕΙ αποδεκατίζεται με το μέτρο της εφεδρείας, ενώ σε δεύτερη φάση σχεδιάζεται να επεκταθεί και στους εκπαιδευτικούς.

β) Η οικονομική εξαθλίωση του συνόλου των εργαζομένων στα πανεπιστημιακά ιδρύματα μέσω των διαρκών μισθολογικών περικοπών, του «ενιαίου μισθολογίου» και της φορολογικής αφαίμαξης των γνωστών φορολογικών υποζυγίων αλλά και των οικογενειών των περισσότερων φοιτητών (έκτακτη εισφορά, νέο τέλος στα ακίνητα, μείωση αφορολογήτου και κατάργηση φοροαπαλλαγών) ανοίγουν νέα μέτωπα

γ) Η μείωση των πιστώσεων του Π.Δ. 407/80 κατά 60% σε σχέση με το προηγούμενο έτος οδηγούν σε μαζικές «εκκαθαρίσεις» 375 συμβασιούχων διδασκόντων και στην πλήρη ματαίωση ανάλογου αριθμού πανεπιστημιακών μαθημάτων. Η αντίστοιχη μείωση στους Επιστημονικούς/Εργαστηριακούς Συνεργάτες των ΤΕΙ φτάνει στα ίδια

επίπεδα, «εξαφανίζοντας» 1500 διδάσκοντες, ενώ παράλληλα εξαναγκάζει τα Ιδρύματα σε μη λειτουργία των Προγραμμάτων Σπουδών -αφού χωρίς τα εργαστηριακά μέρη των προσφερόμενων μαθημάτων, οι φοιτητές αδυνατούν κυριολεκτικά να πάρουν το πτυχίο τους.

δ) Οι μειώσεις των πιστώσεων που διατίθενται για τα λειτουργικά έξοδα των πανεπιστημίων ξεπέρασαν το 50%. Το σχέδιο του νέου προϋπολογισμού ευαγγελίζεται την περαιτέρω «εξοικονόμηση» που θα εξασφαλίσει ο νέος προκρούστειος «Καλλικράτης» που έχει θεσπίσει ο νόμος πλαίσιο της κ. Διαμαντοπούλου, με την κατάργηση και τη συγχώνευση τμημάτων, Σχολών και ΑΕΙ. Με ό,τι αυτό συνεπάγεται και για την κατάργηση οργανικών θέσεων με θητεία ή ακόμη και μόνιμων πανεπιστημιακών.

ε) Οι προειδοποιήσεις για μη καταβολή των μισθών και των συντάξεων εάν δεν αποδώσει η νέα φορολογική επιδρομή διευρύνουν το μέτωπο των θυμάτων της κυβερνητικής πολιτικής

Με αυτά τα δεδομένα, το πολιτικά αναγκαίο είναι ο νόμος -πλαίσιο να ακυρωθεί ναυαγώντας στη θάλασσα μιας καθολικής κινητοποίησης ολόκληρης της πανεπιστημιακής και της εκπαιδευτικής κοινότητας που θα συναντηθεί με την πλημμύρα της παλλαϊκής αντίστασης. Πολιτικά εφικτό μπορεί να γίνει αυτό εάν ανοίξουμε τον ορίζοντα των θέσεων και των συνθημάτων μας πέρα από τις οργανωτικές επιτροπές και τα συμβούλια του νέου νόμου προς την πλατειά κοινωνική συμμαχία που οργανώνει για μας η κυβερνητική επιθετικότητα. Η «συναίνεση» της κοινοβουλευτικής συναλλαγής που οδήγησε στην ψήφιση του νόμου Διαμαντοπούλου μπορεί να καταρρεύσει μόνο μπροστά στο πλατύ μέτωπο όλων των θιγόμενων από την χρεοκοπημένη πολιτική που πνίγει τη χώρα στην ανεργία, την ταπείνωση, την εξαθλίωση και μια ύφεση δίχως τέλος.

Συσπείρωση Πανεπιστημιακών

9-10-2011